واده شوي انجلۍ سره مینه

Ketabton.com

[illegible]

په مړو ایرو باندې ډیوه بلوم

لیکوال: صفی الله همدرد

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه کيسه

واده شوي انجلی سره مينه

د خوږ وطن پايتخت کابل کې مې شپې سبا کولې خو دلته تل پاتې نه وم، د ترورزي (اميد) سره مې د غاښونو په يوه لابراتوار کې کار کولو، نيږدې ورځو کې مو د يوه بل ترورزي واده وو، هره ورځ به يې تليفون راته کولو چې، کله راځې واده ته د ګوتو په شمار ورځې پاتې دي ته خو بايد يو څو ورځې مخکې راشې چې له ما سره کومک وکړې. ورځې او شپې يو په بل پسې تيريدې، داسې وخت هم راغلو چې، د واده نيټه معلومه شوه. د دوشنبې ورځ يې د واده ورځ وټاکله، د واده نه دوه ورځې مخکې د شنبې په سهار اته بجې زه د کابل نه د واده لپاره خوست ته روان شوم، دا چې شنبه کابل کې د موټرو او خلکو زيات رش و، نهه نيمې بجې وې چې، د هډې له يوه موټروان سره مې په ټکسي موټر کې د ښکلي خوست په لور لاره ونيوه. واده ته مې ډېره تلوسه وه، ډېر وخت وروسته مې د ترور په کور کې ښادي وه، د ماسپيښين څه کم دوه بجې وې چې په خوست ښار کې له موټر نه ښکته شوم، څه شيبه وروسته مې پلار جان راته زنګ وکړ، د حال احوال پوښتلو وروسته يې راته وويل چې، زما کار ځای ته راشه (پلار مې په يوه دواخانه کې په تنخوا (معاش) کار کولو) نو سمدلاسه مې دواخانې په لور حرکت وکړ، هلته په رسيدو مې لږه دمه جوړه کړه، څو شيبې وروسته مې پلار ته وويل چې زه به کور ته لاړ شم چې بيا د ميوند دوی کره هم ځم، پلار مې راته سمه ده وکړل راته يې وويل چې کور ته لاړ شه هلته دې خور هم درته انتظار باسي هغه هم درسره ځي، ومې ويل سمه ده پلارجانه.

پلار مې پيسې راکړې او رخصت مې ورنه واخيست د کور په طرف روان شوم، کور ته په رسيدو مې مور، خور او ورونو سره ستړې مه شۍ او د روغ، جوړ پوښتنه وکړه، موده بعد مې ځان تيار کړ، د کلي موټروان ته مې زنګ وکړ چې مونږ سره د ميوند دوی تر کلي پورې لاړ شي، نيږدې نيم ساعت وروسته په لکڼو کې د ميوند دوی کلي کې له موټر ښکته شوو، موټروان مې رخصت کړ او ميوند ته مې زنګ وکړ چې موږ راورسيدو لارې ته راووځه، پنځه دقيقې وروسته ميوند راورسيدو له روغبړ وروسته د دوی د کور په طرف روان شوو.

کور ته په رسيدو مو ټولو سره ستړې مه شۍ وکړ، زموږ د راتګ نه يوه ورځ مخکې مې د مشر ترورزي يوه ښينه(زما د ترورزي د ميرمنې خور) عايشه راغلې وه. ما هغه په لومري ځل وليده ډېره ښايسته او اخلاقي انجلۍ وه، په لومري ځل ليدو مې بيخي بل ډول نا اشنا احساس وکړ، يو ډول يې تر اغيزې لاندې راغلم، بس دا مې د ژوند هغه شيبې وې چې د ښايستونو پدې لويه دنيا کې مې د خدای تعالی پر يوه ښکلي بشر زړه وبايله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې زما لپاره له دې وروسته هره شيبه بدله کړه او جلا احساس يې راوبخښه، سبا نه بل سبا واده وو خو زما فکر ټول په هغې راټول و، يو رقم يې هر خوند او رنګ په ځان پورې راته پدې څو شيبو ليدو کې محدود کړی وو، بس په ليدو به مې پر زړه د خوښۍ يوه داسې څپه راغله چې ما له دې وړاندې نه وه حس کړې، هغه مې يوازې ليدلی شوه، خبرې مې ورسره نشوې کولی، داسې فکر مې کولو چې که ورسره مخامخ شم او خبرې وکړم نو خلک به غلط ګمان وکړي، د واده ورځ راورسيده زما خور او عايشه زما د ترور لور سره په واده کې لاړې ځکه واده په بدل شوی وو.

د واده دوهمه ورځ وه چې خور مې او عايشه دواړه بېرته کور ته راستنې شوې، خپل کور مې د هغې په ياد کې بيخي هېر شوی و بس دا ځای راته د هغې په شتون کې هرڅه وو. دا چې د عايشې تر مخ ډېر زيات شرميدم نو زما خور ته يې ويلي وو چې ورور ته د ووايه چې زه ترې ستر نه کوم زما څخه د نه شرميږي، ددې خبرې په اوريدو مې بيخي بل ډول احساس وکړ او حيران شوم، چې زما خور ته يې داسې خبره ولې کړې.

بله ورځ مې خور راته وويل چې سبا کور ته ځوو، د جمعې د ورځې په مازديګر خپل کور ته راغلوو، خفه وم له ځان سره مې ميوند هم راوستو، کور کې مې مور، پلار او کوچنی ورور نه وو، هغوی مې بلې ترور کره لاړ وو، دا وخت مې د خور سره د خبرو ډېره ښه موقع وه، له خور مې د عايشې په اړه وپوښتل، چې څنګه انجلۍ ده، هغې راته وويل چې ډېره ښه جلکۍ ده په ښايست او اخلاقو کې ورباندې تمامه ده، خو هغه واده شوې ده.

د خور ددې خبرې په اوريدو مې حالت هغه ماشوم ته ورته شو لکه چا چې ترې د لوبو ټول شيان مات کړي وي، زړه مې مات شو، په لومړي ځل مې دا تجربه کړه چې په مينه کې ناکام شوم، هېڅ نه پوهيدم چې څه وکړم او څه ووايم خو هرڅه مې زړه کې وساتل.

د دريو هفتو رخصتيو وروسته بېرته په مات زړه کابل ته لاړم، وخت تيريدو خو هرڅه بې خونده وو، هر ګل راته پر خپل ډنډر مات معلوميده، نظر مې پر هره ښکلا تت شوی و. شور، خوند او رنګ مې يوې خزان وهلې ونې ته ورته شوی وو، لکه ښکلا او تازه ګي يې چې د زېړو پاڼو په تويدلو کې له منځه تللي وي. هغه مې هېڅ له زړه نه وته، ډېر بې وسه وم ځکه چې هغه يوه واده شوې انجلۍ وه، هېڅ مې هم نشو کولی، خو داسې يو څه هم وو چې کله به مې يې په اړه فکر وکړ نو د زړه د سمندر څپو ته به يې خوځښت راوبښه، هغه دا و چې خور مې هغې ته په واده کې ويلي وو چې که ته چېرته کوژده شوې نه وه نو، زما ورور ته مو خامخا په نوم (کوژده) کولې، هغې يې په ځواب کې ورته ويلي وو چې نو څه خبره ده اوس مې ورته وکړئ، ما ته به يې چې دا خبره رایاده شوه نو دا فکر به مې کولو چې شايد هغې ته به هم ګران يم او خوښ به يې يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ مې له دوو ترورزيو میوند او امېد دواړو سره زما دا ټوله کیسه شریکه کړه، خو ددې پر ځای چې هغوی ماته ډاډ راکړي، راته يي وويل چې ته لیونی شوی يې دا هرڅه له ذهن وباسه او دا خبرې هېرې کړه، هغه یوه واده شوي انجلۍ ده زما زړه هېڅ نه منل او بې پروا و.

وخت تیریدو او دا هره شیبه درد به مې زغمه، بیا مې یوه ورځ میوند ته زنګ ووهه، او د عایشې د نمبر په اړه مې ورته وويل خو هغې بیا راته همغه پخوانۍ خبرې وکړې او ويې ویل چې هغه موبایل او نمبر نه لري، د هغې د کوژدې په اړه يې دا خبره هم راته وکړه چې عایشه د خپلې کوژدې په اړه ناخبره وه او پرې خوښه هم نده، عایشې زما خور ته دا هم ویلي وو چې زه موبایل لرم خو له خپل کوژدن سره نه غږېږم، او دا خبره مې ماته خور کړي وه ما میوند ته وويل چې موبایل او نمبر دواړه لري خو ته ورنه خبر نه يې، هغه راته وويل چې ته بیا له کومه خبر شوې؟ ورته مي وويل چې هغې خپله زما خور ته ویلي وو ته به اوس فقط ماته د هغې نمبر راپیدا کړې نور هرڅه زه کوم، خو هغې تل خپل ضد کاوه او نه يې منله خو اخېر مې هم رضا کړ چې نمبر به راته پیدا کوي، میوند هم په خوست کې په یوه لابراتوار کې کار کوه او يوازې به د جمعې په شپه خپل کور ته تلو، د جمعې ورځ راغله هغه کور ته لاړ وو د شنبې په شپه مې زنګ ورته ووهه د روغ، جوړ پوښتنه مو وکړه بیا مې ورته وويل چې څه دې وکړل نمبر پیدا شوو او که نه؟ هغې راته وويل چې زه يې زما د وريندارې په موبایل کې نمبر ګورم خو موقع راته نه پیدا کیږي چې د هغې موبایل کې يې وګورم، سبا سهار ته په یوه بهانه موبایل ورنه اخلم زه به سبا ته معلومات درکوم، دا يې وويل خدای په اماني مو وکړه او زنګ مو قطع کړ، شپه هم تېره شوه د شنبې ورځ هم تېره شوه او د یکشنبې په ورځ مې زنګ ورته وکړ د روغ، جوړ پوښتنه مو وکړه بیا مې ورته وويل چې څه دې وکړل یاره زه خو دې په انتظار مړ کړم، هغې راته وويل چې په خدای بیخي رانه هېر شوی وي چې کور نه راووتم لار کې را په زړه شوو خو ته صبر ولره د صبر میوه خواږه وي او د خوراک نه يې تمه ښه ده، ورته مې وويل چې ته دا خبرې پرېږده، خو ګوره چې بیا يې داسې هېر نه کړې. هغه سمه ده وکړل او اړیکه مو قطع کړه.

تر بلې جمعې راته انتظار د کال غوندې شوو، د سه شنبې په شپه مې میوند ته زنګ وکړ جوړ پخیر نه وروسته مې ورته وويل هلکه! ګوره چې زما کار درنه هېر نشي راتلونکي جمعې په ورځ يې باید ختماً غم راته وخورې، خو هغې یو ډېر منفي او ناهیلی ځواب راکړ راته يې وويل ګوره! څه چې ته او ستا زړه غواړي، دا امکان نه لري، ته باید نور له دا ډول خبرو او فکرونو تېر شې، زه درسره دا مرسته نشم کولی، دا يې وويل او زنګ يې قطع کړ.

زما ټوله تمه یو خدای ته وه، یو میوند ته خو د ده دغه خبره لکه یو سیلاب غوندې شوه او زما په زړه کې يې د نوي جوړیدونکي ښار ټولې ودانۍ را ورانې او ویجاړې کړې، خپل ځان مې د بصیر احمد سُرور په دغه بیت کې ولیده چې............

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناهيلي څه ده، خو رښا لپاره

په مړو ایرو باندې ډیوه بلوم

د میوند په دغو خبرو مې مړې ایرې هم له لاسه ووتې، او په زړه کې مې د عایشې په لیدو روښانه شوی څراغ د تل لپاره مړ شو، هغه د بل شوه او ماته یې فقط یادونه راپاتې شول.

پای

واده شوي انجلۍ سره مینه

لیکوال: صفی الله همدرد
ترتیب او ډیزاین: صفی الله همدرد
کال: ۱۴۰۳ / 2024

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library